Idees d’actualitat – Especial sentència Tribunal Suprem

En aquesta edició especial del Diari de les Idees, recollim els anàlisis i els articles més destacats que han sortit arran de la sentència i la condemna del Tribunal Suprem (TS) contra els membres del Govern de Catalunya i els líders independentistes. Fruit d’una lectura atenta dels articles que formen part d’aquest recull, constatem com la gran majoria de mitjans internacionals consultats, que reflecteixen, en part, la opinió pública dels respectius països, s’han expressat de manera molt crítica i contundent contra la sentència.

Crida especialment l’atenció, la crítica generalitzada i gairebé unànime dels mitjans europeus, a la duresa del veredicte i la llarga pena imposada que condemna als dirigents del Govern català i als líders del moviment independentista a molts anys de presó i dificulta encara més la solució al conflicte polític existent. La premsa anglosaxona i també la portuguesa emfasitzen l’estranyesa pel tipus penal de la sedició i són diverses les veus que consideren que aquest és un delicte anacrònic que ha deixat de ser tipificat en moltes legislacions, ja que no s’adequa als valors i l’evolució de les democràcies liberals i es considera que no s’hauria d’haver aplicat en un cas com aquest en ple segle XXI. Uns bons exemples en són les editorials de *The Guardian* i de l’*Irish Times*, així com l’article de Daniel Oliveira a *Expresso*.

Sorprèn també, que arrel de la crisi catalana, diversos mitjans europeus aprofiten per denunciar la involució del marc jurídic espanyol i el poder judicial. Així, critiquen que es castigui amb extrema duresa la protesta política als carrers, criminalitzant aquells que expressen oposició a l’*status quo.* Són diverses també les veus que consideren que no es pot tolerar la repressió envers actes relacionats amb la llibertat d’expressió i la llibertat ideològica que mai haurien d’estar perseguits. Aquesta reacció de la majoria de mitjans consultats, com la que expressa en una entrevista Yanis Varoufakis, és una mostra significativa de la opinió pública internacional que indubtablement, condiciona negativament la imatge i la credibilitat internacional de l’Estat espanyol. Un bon exemple és el del diari *Libération*, que descriu que la incapacitat manifesta de resoldre el conflicte polític amb Catalunya, evidencia la crisi aguda i històrica d’Espanya i les seves febleses

estructurals com a Estat-nació.

En aquest sentit, l'editorial de l'influent *Financial Times* reflexiona sobre les conseqüències de la sentència del Tribunal Suprem espanyol i alerta de la regressió de drets democràtics que suposa l'intent de posar fi al conflicte mitjançant la utilització de la Justícia com a instrument de pressió i de càstig. Aquesta crítica no només afecta al govern de l'Estat sinó també a aquells partits i mitjans que reclamen un increment de la repressió sobre l'independentisme català. Una crítica demolidora que posa negre sobre blanc la guerra judicial o *Lawfare* contra els adversaris polítics que està lliurant l'Estat contra l'independentisme. Aquesta ofensiva és fruit d'una estratègia planificada per desqualificar els objectius legítims del sobiranisme i encaminada a distorsionar els recursos de l'ordenament jurídic, per manipular les investigacions i els judicis penals amb l'objectiu de perseguir i empresonar líders polítics legítims i deixar-los fora de joc, tal i com expressà en el seu moment la llavors vicepresidenta del Govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaria quan deia allò de "*descabezar y liquidar el independentismo*".

Malgrat les campanyes recents impulsades pel Govern espanyol i *España Global* orientades a netejar la imatge de la democràcia espanyola, si ens cenyim a la majoria de les opinions publicades a arreu, podem afirmar que la sentència del TS posa en dubte, ara més que mai, la reputació i la cultura democràtica de l'Estat. Així, des de la revista *Open Democracy* David Whyte i Ignasi Bernat apunten que el nacionalisme espanyol ha perdut el rumb respecte dels estàndards habituals a les democràcies liberals. Els autors consideren que això explica per què el desenllaç momentani del conflicte ha estat sentenciar a llargues penes de presó uns dirigents democràticament elegits, només per satisfer els desigs de l'electorat ultra i més espanyolista. Així, argumenten que cal enviar un missatge fort en el sentit que els demòcrates d'arreu no poden tolerar l'existència de presos polítics en un estat nominalment democràtic de la Unió Europea en ple segle XXI.

Així mateix, alguns d'aquests articles consideren que si la UE vol seguir sent garant de la qualitat democràtica a Europa i protegir els Drets Humans i les Llibertat civils, en algun moment i des d'alguna instància, serà inevitable que s'acabi intervenint per frenar la deriva autoritària de l'Estat. Precisament això és que reclamen amb contundència 200 personalitats i intel·lectuals portuguesos en un manifest contra la judicialització de la política espanyola fet públic fa pocs dies. En la mateixa línia, a les pàgines del diari *Libération* el periodista Jean Quatremer critica la posició de la Unió Europea en el conflicte entre Catalunya i Espanya. Considera que no s'hi val a fer diferències entre Hongria i Polònia, d'una banda, i Espanya, de l'altra, ja que la justícia espanyola no és un parangó de virtut, contràriament al que voldria creure el govern de Madrid. Destaca que el Consell d'Europa critica regularment la manca d'independència dels jutges espanyols i recorda que els jutges belgues i alemanys han rebutjat executar les ordres de detenció europees emeses contra els líders independentistes refugiats a l'estranger, fet que demostra que certes normes espanyoles contravenen els valors europeus.

També és objecte d'anàlisi en diferents articles i editorials l'immobilisme de l'Estat i dels diferents Governs espanyols d'ençà de l'inici del procés. En aquest sentit, destaquem, el prestigiós diari *Le Monde* que dedica la seva editorial a apuntar que cap partit no hauria

d'aprofitar amb finalitats electorals la ira provocada per la sentència i qüestiona la pertinència d'imposar unes penes tan severes que simbolitzen el fracàs de la política espanyola.Si no s'obren vies de negociació i solució democràtica del conflicte, homologables a d'altres democràcies comparades amb una realitat plurinacional, el bloqueig actual pot derivar en una crisi de majors conseqüències que pot arribar a posar en perill i l'estabilitat europea.

D'altra banda, són diversos els mitjans europeus que també critiquen l'unilateralisme del moviment independentista i l'intent fallit per assolir els seus objectius. Alguns d'aquests anàlisis remarquen que fins ara el moviment independentista no ha consolidat una majoria que es situï per damunt del 50% en cap de les votacions dels darrers anys. Aquesta és una consideració que el propi President Pedro Sanchez s'hi ha referit en algunes intervencions recents i que qüestiona la legitimitat i la força suficient per emprendre un camí tant complicat. Faria bé el moviment independentista de considerar aquesta dada, com una fita assolir en la seva estratègia a partir d'ara, abans de fixar-se nous objectius precipitats. Així és com ho contemplen Sandrine Morel a *Le Monde* i Giles Tremlett a *The Guardian*.

Sobre l'anàlisi del contingut jurídic de la sentència que queda reflectit en alguns mitjans espanyols i catalans destaquem aquells que denuncien que la sentència pot comportar una jurisprudència lesiva per a les llibertat democràtiques de protesta i manifestació que són una de les bases fonamentals de la tradició republicana de la democràcia, com ho palesa la reflexió de José Luis Martí a *CTXT*. Destaca també que l'editorial de la mateixa revista ha estat una de les primeres en denunciar la sentència com un atac contra la democràcia i en insistir que no només cal pensar en com reconduir la situació a Catalunya, sinó també obrir un debat sobre els límits cada vegada més visibles de la democràcia espanyola. Subratlla que cal fer una aposta decidida per recosir la societat a Catalunya, i denunciar l'aposta de la Justícia per ser un instrument polític més que no pas un element de defensa la neutralitat de l'Estat. Per la seva banda, a *El País*, Josep Ramoneda alerta de que la suma d'impotències pot conduir al desastre i que per resoldre el conflicte es necessiten líders amb autoritat i projectes viables i inclusius, que no necessitin fabulacions per fer-se creïbles, avisant també que s'equivoquen els que pensen que les imatges de violència i desordre només perjudiquen Catalunya.

També destaca l'impacte que han tingut les manifestacions massives i les marxes que s'han produït a Catalunya com a reacció a la sentència, amplificades pels aldarulls que s'han produït en els darrers dies, especialment a la ciutat de Barcelona. Uns aldarulls acompanyats d'escenes de violència on destaca la contundència de les accions policials, en un context social i polític que, ja de per si sol, és altament inflamable. En aquest sentit destaquem la reflexió de Gerardo Tecé a *CTXT* on subratlla que Espanya té un problama molt greu amb la gestió de la violència com a eina de relació. És en aquests situacions de forta contestació social, quan els dispositius policials s'han de dissenyar amb la màxima cura per garantir el dret de manifestació i definir uns protocols de contenció de la protesta, pensats per protegir persones i béns. Els desplegaments realitzats i les imatges de la brutalitat policial, en especial per part de la Policia Nacional espanyola han estat l'espurna d'uns enfrontaments que s'han estès per tot el centre de la ciutat i que són la millor prova del fracàs dels dispositius que s'han practicat. Emfasitzar també el protagonisme de

manifestants molt joves i la presència de moltes dones que s'han enfrontat obertament amb la policia i que ha estat tracta abastament en els mitjans, com ho destaca la revista francesa *Marianne*.

Des d'aquesta editorial volem manifestar explícitament la condemna a qualsevol tipus de violència i demanar que el diàleg i la política tornin a agafar el protagonisme. Per això som especialment crítics amb l'actual direcció política que de manera irresponsable tanca les portes al diàleg i es refugia en el bloqueig actual, tot posposant un negociació política real que obri les portes a trobar solucions democràtiques en el marc de la UE i de les democràcies liberals. En aquest sentit i per acabar volem destacar l'Informe del Real Instituto Elcano, pel que representa i significa i on es reconeixen importants errors i dèficits en la política espanyola dels darrers anys envers les demandes catalanes i apunta propostes concretes per facilitar solucions polítiques de futur. Aprendre dels errors i fer una diagnosi compartida, voluntat de superar els conflictes, reconeixement i empatia envers les demandes legítimes de tots els actors i predisposició a trobar acords per encarar els enormes reptes que afrontem, és el que reclama la política avui.

Diari de les IDEES

Premsa catalana i espanyola

Raül Romeva La democracia, ni jutjada, ni condemnada

En aquest article publicat abans no es fes pública la sentència del Tribunal Suprem, l'ex conseller de la Generalitat escriu que Catalunya es percep com un greu problema per a l'Estat, i en qualsevol cas un problema que no sap afrontar. Afirma que és el moment de demanar fermesa, però alhora intel·ligència col·lectiva, visió de conjunt i mirada llarga. I també que és necessari que la societat catalana dicti la seva sentència, des de la certesa que aquesta voluntat de llibertat i de democràcia no pot ser ni jutjada ni condemnada. Que ha de poder ser expressada, i que serà expressada, més aviat que tard, perquè és justa, perquè és legítima i sobretot perquè ni volem ni podem renunciar-hi.

Ernest Maragall Adiós Madrid-Estado

En aquest article, l'ex conseller d'Afers Exteriors de la Generalitat analitza les arrels del conflicte amb Espanya i afirma que Catalunya i Espanya són avui realitats molt diferents de les de 1978, quan la integració a la UE no era més que un desideràtum. I és per aquesta nova realitat que cal trobar respostes i solucions. La proposta catalana és clara: la república catalana de drets i deures, igualtat i progrés. Si Espanya té una proposta per a Catalunya millor que la de la seva independència, que la proposi i s'atreveixi a guanyar o perdre, on es guanya i perd en democràcia; és a dir, a les urnes, en un referèndum vinculant.

Real Instituto Elcano El conflicto independentista en Cataluña

En l'actualització del seu informe de 2017 "El conflicto independentista en Cataluña", el Real Instituto Elcano, prestigiós think tank, considera que si bé al seu parer la integritat de l'Estat espanyol no corre perill, augura una crisi territorial profunda i duradora. Els autors de l'informe assenyalen que el que toca ara és mirar de posar en marxa una mena de conllevància orteguiana amb el contenciós català, per tal de cronificar-lo en una tensió de baixa intensitat.

Xavier Vidal-Folch La derrota de los halcones, el triunfo de las palomas

L'autor argumenta que la sentència del Tribunal Suprem suposa una taxativa derrota de l'ala més dura dels falcons representats pel ministeri públic, una petita minoria d'experts doctrinals ultres, i l'extremisme mediàtic. Una altra cosa, però, és fins a quin punt la combinatòria entre la fermesa (literària) en la tipificació del delicte i la modulació (numèrica) a la baixa en la imposició de les penes contribuirà a una digestió de la decisió pels diferents sectors de l'opinió pública. Conclou afirmant que la finalitat de la pena no és altre que impedir al reu causar nous danys als seus ciutadans i retreure altres persones de cometre'n altres d'iguals i no de turmentar o afligir els culpables.

José Antonio Pérez Tapias Sentencia, tumultos y dogmas

En aquest article, l'autor argumenta que quan es nega la realitat d'un conflicte polític es tanca la possibilitat de donar-li solució i que en situar-se en aquesta tessitura irracional, el president del govern espanyol i el PSOE, arrossegant de retruc el PSC, escenifiquen una sobreactuació per demostrar inflexibilitat i duresa després de la sentència del Tribunal Suprem. Si bé un cop que ha parlat la Justícia, i s'ha acatat la sentència per més que hi hagi punts per dissentir, es posa l'accent en el fet que ja és hora -però sent conscients que no disposem de pròrrogues indefinides- per a la política, cal subratllar també que no es pot fer política democràtica des dels dogmes. La qual cosa, d'altra banda, val per a totes les parts, també per a un independentisme que ha convertit en dogma una idea de sobirania al seu parer obsoleta. El diàleg polític és indispensable però aquest no és possible amb els dogmes dels uns i dels altres sobre la taula.

José Luis Martí Un exótico derecho. Protesta y sedición en la sentencia del procés

Al moment de fer les primeres valoracions sobre la sentència, l'autor vol destacar que és una sentència injusta i jurídicament incorrecta. Ho és almenys per a les 9 persones que han estat condemnades per sedició. Concedeix que és veritat, però, que el dret -convé recordar-sempre- no és matemàtica, ni lògica formal, sinó una pràctica argumentativa. Les coses no

solen ser blanques o negres, sinó que adquireixen diferents tonalitats de grisos. I els desacords entre juristes sobre quina és la decisió judicial correcta són consubstancials a la pròpia idea de sistema jurídic. Però això no ha d'impedir veure que el cor d'aquesta sentència és clarament injust i jurídicament incorrecte. I, el que és pitjor, que no només es fa malbé injustament als 9 condemnats a penes de presó, i es dificulta encara més la resolució del conflicte polític de fons, que òbviament no s'extingirà per art de màgia judicial, sinó que a sobre empitjora la qualitat de la democràcia espanyola i estableix un precedent perillós per a les nostres llibertats de protesta.

Editorial revista CTXT Una sentencia contra la democracia

Un cop coneguda la sentència del Tribunal Suprem contra els polítics catalans i els líders de la societat civil, la revista Contexto dedica el seu editorial a condemnar-la, titllant-la de sentència contra la democràcia. Insisteix que no només cal pensar en com reconduir la situació a Catalunya, sinó també obrir un debat sobre els límits cada vegada més visibles de la democràcia espanyola. Subratlla que cal fer una aposta decidida per recosir la societat a Catalunya, i denunciar l'aposta de la Justícia per ser un instrument polític més que no pas un element de defensa la neutralitat de l'Estat.

Juan Carlos Escudier Una indulgencia feroz

El gran problema de la sentència és, a parer de l'autor, que no ha jutjat estrictament als anomenats líders del Procés sinó al sentiment col·lectiu de dos milions de persones que, aquestes sí, fa temps que es van independitzar d'Espanya i a les que ara es condemna per persones interposades sense haver-los ofert cap model de convivència que els reenganxi a un projecte comú. A la inversa, l'aparent indulgència del Suprem a ulls dels defensors a ultrança de l'ordre constitucional és als seus ulls la prova definitiva que aquest Estat ja no els serveix.

Yanis Varoufakis Una democracia seria no puede encarcelar a quienes ponen urnas

En aquest llarga entrevista Yanis Varoufakis també parla de la sentència del Tribunal Suprem i tot dient que no és qui per posicionar-se a favor o en contra de la independència de Catalunya, expressa que com a europeu el veredicte li provoca horror i considera que és una vergonya que hi hagi presos polítics a Espanya. Afirma que totes les accions per part catalana es van dur a terme pacíficament i com a part d'un procés democràtic, així que no veu on és la sedició. Conclou afirmant que una democràcia seriosa no pot empresonar als que posen urnes i lamentant l'actitud d'Europa respecte del conflicte entre Catalunya i Espanya, que bàsicament és la de rentar-se les mans.

José Antonio Zarzalejos La sentencia y 'los siete magníficos'

L'esperada sentència del Tribunal Suprem no ha comportat ni l'absolució que reclamaven els independentistes, ni la condemna per rebel·lió que exigien els sectors socials i polítics espanyols més radicals. Segons l'autor, els primers pretenien la impunitat i els segons l'escarment, i la sentència ha agafat a contrapeu els uns i els altres. Argumenta que no és cert que una sentència sigui bona quan no agrada ni als uns ni als altres, sinó quan el seu contingut, considerat amb unes dosis de raonabilitat i de solvència suficients, segueix els criteris socràtics segons els quals els jutges ponderen prudentment i, a més a més, decideixen imparcialment.

Josep Ramoneda Entre l'impossible i l'inexistent

Josep Ramoneda destaca que la suma d'impotències pot conduir al desastre i que per resoldre el conflicte es necessiten líders amb autoritat i projectes viables i inclusius, que no requereixin fabulacions per fer-se creïbles. També avisa que s'equivoquen aquells que pensen que les imatges de violència i desordre només perjudiquen Catalunya i que de seguir pel camí actual, tothom en sortirà perjudicat. Si les dues parts continuen penjades de la fantasia que la victòria és a l'abast de la mà (ja sigui la derrota definitiva de l'independentisme o el triomf de la via unilateral) es deixaran pel camí molts esquinçalls de pell democràtica.

Josep Cuní Decisiones y consecuencias

L'article analitza les conseqüències polítiques i socials de la sentència del Tribunal Suprem sobre la societat catalana i espanyola, i considera que el jutge, amb la seva treballada decisió i fins i tot sense proposar-s'ho, ha suscitat a Catalunya una reacció ciutadana pressentida però no previnguda. I amb ella, l'esclat de la violència al carrer i la fractura del bloc independentista que, al seu torn, ha esclatat contra el president Torra per seguir un camí que el Molt Honorable pretén honest però que és erràtic. Conclou subratllant que tot i podent ser el millor favor que algú li hagi fet a l'Estat en molt de temps, no està clar que les seqüeles de la 'sentència Marchena' siguin les desitjades per Pedro Sánchez amb vistes a les eleccions del 10N.

Gerardo Tecé El juego de la violencia

Des de les pàgines de la revista Contexto l'autor afirma que condemnar la violència és un dels pilars sobre els quals s'assenta la democràcia espanyola. Després de quaranta anys de repressió, tortures i execucions, amb centenars de milers d'afusellats a les cunetes, tots vam decidir -o això és el que ens han dit sempre- que la millor manera d'afrontar la nova etapa no seria condemnar tota aquella realitat violenta, sinó fer com si mai no hagués existit. Això no obstant, des de llavors ençà, el rebuig a la violència mai no s'ha fet per conviccions morals de pacifisme, sinó per interessos polítics. Condemnar la violència o

demanar que altres ho fessin ha estat simplement una eina modulable, un joc. El problema d'Espanya i Catalunya no és un contenidor cremant o uns enfrontaments d'uns radicals contra els antiavalots. Això passa en qualsevol país europeu. El problema d'Espanya és psicològic. Si les societats poguessin tenir problemes mentals, la societat espanyola en té un i molt greu amb la gestió de la violència com a eina de relació. I a sobre, té polítics i mitjans experts en la irresponsabilitat de saber com funciona aquesta eina i treure-li tot el partit.

Isabel García Pagán Crisis institucional y en la calle

L'autora mira d'escatir quines són les claus interpretatives dels esdeveniments que s'han produït després de fer-se pública la sentència del Tribunal Suprem. Al seu parer són les següents: 1. Els partits independentistes no han aconseguit un acord sobre com formalitzar la resposta política a la condemna de l'1-O més enllà de mantenir les crides al diàleg; 2. Els disturbis als carrers han convertit la reacció a la sentència en un problema d'ordre públic; 3. El president Torra va provocar dijous una nova crisi de confiança al Govern després de presentar al Parlament el seu pla per a exercir el dret d'autodeterminació aquesta mateixa legislatura; 4. Els socis de Govern afronten amb dificultats la campanya del 10-N però el seu resultat serà clau per al futur de l'Executiu català; 5. El Govern de Pedro Sánchez no renuncia a aplicar mesures excepcionals a Catalunya però les manté en un calaix conscient que, en aquest cas, assumiria la responsabilitat de l'actual crisi als carrers, i que els càlculs fets de la Moncloa amb la repetició electoral poden acabar en fracàs.

Lola García Después del 'momentum'

La directora adjunta de La Vanguardia analitza la revolta que s'ha produït aquests dies a Barcelona i altres ciutats catalanes i que té com a detonant evident la sentència del Tribunal Suprem, però que segueix sense tenir un objectiu clar. Apunta que és possible que s'estigui reproduint una situació similar a la de fa dos anys, quan els dirigents del Procés van abonar la idea que la independència era possible si una quantitat ingent de ciutadans la reclamava de manera pacífica. Considera, però, que ara a alguns els podria semblar que la protesta acompanyada de disturbis condueix a la meta, quan la realitat transcorre sempre per camins més intricats. Conclou dient que si fa dos anys no hi havia un projecte per després de la DUI, ara encara no s'ha explicat quin és el pla després del momentum.

Albert Branchadell L'erosió del consens

L'autor reflexiona sobre les fissures que la sentència ha produït dins del camp independentista i en la societat catalana, i es pregunta si atès que l'independentisme més o menys unilateralista no concita el consens de la societat catalana, hi ha alguna altra cosa que ho faci? Considera que la infeliç sentència del Tribunal Suprem sobre el judici de l'1-O ha desencadenat una reacció de rebuig que va bastant més enllà del perímetre independentista i fins i tot ressona en la premsa internacional, però que el problema

resideix en el fet que compartir rebutjos no significa compartir propostes.

Francesc-Marc Álvaro Pollo sin cabeza

A parer de l'autor, les divisions que sacsegen l'independentisme després de la sentència del Tribunal Suprem es produeixen en tres dimensions: entre els partits sobiranistes, entre les bases i els dirigents institucionals i entre els que pretenen seguir fent política i els que aposten per perllongar la pressió als carrers durant molts dies. En definitiva, considera que l'independentisme està més motivat però també més fragmentat, està més mobilitzat però també més desorientat i més dèbil que fa una setmana.

Xavier Vidal-Folch La caverna, contra Marchena

L'article analitza les reaccions que la sentència del Tribunal Suprem sobre el Procés ha suscitat no només en el camp independentista sinó també en les protestes inverses de la caverna mediàtica i jurídica contra el jutge Manuel Marchena. Assenyala que la línia argumental denigratòria dels editorialistes conservadors que avui se senten frustrats en les seves expectatives es basa en dos pilars: d'una banda lamenten que el Tribunal Suprem hagi condemnat els líders catalans per sedició i no per rebel·lió i, de l'altra, s'enutgen perquè no ha imposat restriccions al sistema penitenciari per concedir als condemnats el tercer grau.

Javier Pérez Royo Una semana después

El prestigiós constitucionalista Javier Pérez Royo apunta que la lectura jurídica de la sentència encara té molt recorregut per davant, però és de la seva lectura política de la qual haurem de començar a ocupar-nos de manera preferent perquè condicionarà l'evolució dels esdeveniments i de la situació política. Dins d'aquest marc considera que la digestió de les eleccions del 10N serà complicada, entre altres coses perquè, si es confirmen els resultats dels partits nacionalistes catalans i bascos, en els quals totes les enquestes coincideixen i que suposen la repetició dels que van obtenir el 28A, no es podrà formar govern sense comptar amb ells, excepte si PSOE i PP decideixen constituir una "gran coalició".

Premsa en anglès

The Guardian On Scottish nationalism: a warning from Catalonia

L'editorial del diari britànic The Guardian comenta la sentència del Tribunal Suprem en clau interna i externa. Argumenta que la via unilateral duta a terme l'any 2017 ha comportant que ara la justícia espanyola hagi acabat sentenciant els líders independentistes a llargs anys de presó. Tot fent palès que l'existència de presos polítics és

una vergonya per a l'Estat espanyol, l'editorial també assenyala que Brussel·les, que fins ara s'ha negat a intervenir, hauria de fer-ho tot per mirar de resoldre la situació el més aviat possible i que tant Escòcia com la Gran Bretanya s'han de comprometre a no seguir un camí similar.

Giles Tremlett Catalonia's separatists were jailed for sedition, but brought down by hubris

L'article argumenta que hi ha grans obstacles pràctics per a la independència de Catalunya, començant d'entrada per tots els entrebancs que hi posa la Constitució espanyola, i que superar-los requereix un suport massiu a la independència a la mateixa Catalunya. Afirma, però, que els líders independentistes que van dur a terme la col·lisió frontal amb l'Estat espanyol no van tenir en compte que només disposaven de poc menys de la meitat dels vots i que les penes de presó a les quals ara han estat condemnats són el resultat, no només de la sedició sinó del pecat de hybris. Conclou que el pitjor error que podrien cometre els independentistes és cedir a la temptació de realitzar protestes violentes en lloc de seguir la via proposada, per exemple, per Jordi Sánchez des de la presó.

Carlos Delclós Spanish politicians are spinning the Catalan crisis to suit their own interests

Des del punt de vista de l'autor, tot i que atípics del moviment independentista català, els enfrontaments de la setmana passada no eren del tot imprevisibles en la mesura que al llarg dels darrers dos anys tota l'atenció, les expectatives i les frustracions dels ciutadans de Catalunya s'han centrat en l'espera de la sentència del Tribunal Suprem contra els líders independentistes. Si bé més del 60% de la població catalana creu que els polítics catalans haurien de ser indultats, la mateixa proporció a la resta de la població espanyola creu el contrari. Arribats a aquest punt, la crisi territorial a Catalunya és, doncs, una crisi constitucional i com a tal és, en definitiva, de naturalesa política.

The Irish Times On the Catalan crisis: A failure of politics

L'editorial de l'Irish Times destaca que el judici i el seu veredicte representen, sobretot, un fracàs de la política. Al seu entendre, la negativa tossuda dels polítics espanyols a tractar les preocupacions legítimes dels catalans va generar un projecte fantasiós i democràticament dubtós per part dels líders catalans. Considera que el fet de voler resoldre el conflicte per la força i per la via de les decisions judicials no ha servit per trobar una solució.

Guy Hedgecoe Catalonia verdicts mean no end in sight to stand-off with Madrid

L'autor apunta que el govern socialista espanyol havia expressat l'esperança que la culminació del judici pogués marcar una nova fase més conciliadora en la crisi territorial que està vivint l'Estat espanyol i que permetria calmar les tensions. Tanmateix, considera que és difícil que això es produeixi a curt termini. D'una banda, perquè els acusats estan decidits a recórrer, primer davant el Tribunal Constitucional, i, si cal, davant del Tribunal Europeu de Drets Humans. De l'altra, la convocatòria d'eleccions per al 10N tampoc no propicia un clima favorable al diàleg i a les concessions.

Diego Torres What Catalan convictions mean for Spain's future

Després de la sentència del Tribunal Suprem i per molt que el president del govern espanyol en funcions Pedro Sánchez digui que les demandes d'independència de Catalunya ja no són una amenaça per a la integritat territorial del país, l'autor incideix que faria molt bé de guardar-se l'esquena de cara a les eleccions generals del 10 de novembre. En aquest sentit, conclou citant l'ex conseller d'Economia Mas-Colell dient que és d'interès comú mantingui el conflicte en una situació de baixa intensitat perquè els intents d'aconseguir la independència de manera unilateral han fracassat i han comportat més repressió.

Luis Garicano Europe should commend Catalan convictions

La revista Politico especialitzada en política europea ha organitzat un cara a cara entre el conseller d'Afers Exteriors de la Generalitat Alfred Bosch i l'eurodiputat Luis Garicano (C's/ALDE). En aquest primer article, Garicano argumenta que els polítics catalans van desobeir la llei i conculcar els drets dels seus ciutadans, a la vegada que han desenvolupat una clàssica narrativa populista enfrontant "un sol poble" en lluita contra els opressors estrangers. Afirma que la decisió dels jutges se situa en la millor tradició democràtica a Europa: la preservació de l'estat de dret en una societat diversa i multicultural contra aquells que busquen dividir-la en nom de la "democràcia" plebiscitària. Conclou dient que la sentència mereix el suport de tots els europeus que lluiten per l'estat de dret.

Alfred Bosch Europe should condemn Catalan convictions

En aquest segon article del cara a cara organitzat per la revista Politico especialitzada en política europea entre el conseller d'Afers Exteriors de la Generalitat Alfred Bosch i l'eurodiputat Luis Garicano (C's/ALDE), Bosch el conselle insisteix en que la sentència és injusta i antidemocràtica, i reafirma que el govern de Catalunya segueix creient que es pot trobar una solució mitjançant el diàleg i les urnes. També comenta que Europa i la comunitat internacional han de tenir un paper actiu per ajudar a trobar una solució viable del conflicte entre Catalunya i Espanya, ja que o bé el món intervé o bé el conflicte

s'intensificarà. Fa una crida a la comunitat internacional per pronunciar-se i, d'una vegada per totes, exigir una solució democràtica i negociada. Els drets fonamentals estan en joc a Europa i els demòcrates europeus no poden permetre's el silenci. Els ciutadans de Catalunya haurien de poder decidir el seu futur votant sense témer opressió. La democràcia ha de prevaldre i d'això en depèn el benestar de les generacions futures, i no només a Catalunya o Espanya.

Ignasi Bernat i David Whyte Spanish nationalism loses the plot

Els autors apunten que a l'Estat espanyol el nacionalisme d'estat ha perdut el rumb respecte dels estàndards habituals a les democràcies liberals. Consideren que això explica per què el desenllaç momentani del conflicte ha estat sentenciar a llargues penes de presó uns dirigents democràticament elegits, només per satisfer els desigs de revenja de l'electorat més radicalment espanyolista. Així mateix, argumenten que cal enviar un missatge fort en el sentit que els demòcrates d'arreu no poden tolerar l'existència de presos polítics en un estat nominalment democràtic de la Unió Europea en ple segle XXI.

The Financial Times Editorial Board Prison sentences cannot solve Catalonia's crisis

L'editorial de l'influent Financial Times reflexiona sobre les conseqüències de la sentència del Tribunal Suprem espanyol i alerta de la regressió de drets democràtics que suposa l'intent de posar fi al conflicte entre Espanya i Catalunya mitjançant la utilització de la Justícia com a instrument de pressió i de càstig. Aquesta crítica no només afecta al govern de l'Estat sinó també a aquells partits i mitjans que reclamen un increment de la repressió sobre l'independentisme català.

The Economist Catalan nationalists protest as their leaders are jailed for sedition

Des de les pàgines de The Economist es comenta que la sentència del Tribunal Suprem contra els polítics i líders independentistes catalans és dura però que el govern espanyol està més ben preparat per fer front a les protestes que no pas fa dos anys, quan Mariano Rajoy va desplegar una policia antidisturbis en un intent fallit d'evitar el referèndum. Afegeix que no obstant això, quan recaiguin les repercussions el primer impacte causat per la sentència, el problema de l'independentisme català continuarà present i que per molt que Pedro Sánchez digui que cal obrir una nova etapa de convivència mitjançant el diàleg, això encara trigarà molt a realitzar-se.

Raphael Minder Catalan Separatist Leaders Get Lengthy Prison Terms for Sedition

El New York Times també es fa ressò de la sentència del Tribunal Suprem i més enllà dels comentaris sobre les penes de presó i les primeres reaccions, aprofita per contextualitzar el conflicte, subratllantr sobretot les seves implicacions europees un cop els polítics catalans decideixin presentar els recursos corresponents a les instàncies jurídiques de la UE.

Sebastiaan Faber i Bécquer Séguin Spain's Catalonia Crisis Just Got a Lot Worse

Les protestes massives i pacífiques així com els violents enfrontaments que ha desfermat la sentència del Tribunal Suprem demostren segons els autors d'aquest article publica a la revista nord americana The Nation, que la lluita contra el moviment independentista afecta tot el país i està lluny d'acabar. També assenyalen que el "caos" a Catalunya podria proporcionar l'excusa perfecta a Pedro Sánchez per a intentar posr en marxa una gran coalició entre el PSOE i el PP en nom de la unitat nacional. Aquesta mesura suposaria una aparent restauració de l'ordre constitucional que Unidas Podemos i altres moviments progressistes han intentat fer trontrollar des de l'eclosió del moviment dels indignats a la primavera del 2011.

Charles Penty How Catalonia Remains a Thorn in Spanish Politics

Han passat dos anys des que el govern de Catalunya va intentar organitzar la sortida d'Espanya mitjançant una votació i que la policia antidisturbis es va abraonar contra els participants en un referèndum considerat com a il·legal. L'article del Washington Post subratlla que l'aposta de Catalunya per a la independència s'ha convertit des de llavors en notícia global i fa una lectura de la sentència incidint en el fet que el rebrot de la tensió a Catalunya tindrà segurament unes conseqüències importants en la campanya electoral i en els resultats de les eleccions generals del mes de novembre a Espanya.

Premsa en francès

Le Monde Catalogne : sortir de l'impasse

L'editorial del diari francès Le Monde assenyala que cap partit no hauria d'aprofitar amb finalitats electorals la ira provocada per la sentència i qüestiona la pertinència d'imposar unes penes tan severes que simbolitzen el fracàs de la política. En efecte, considera que mai aquesta crisi política no hauria d'haver acabat als tribunals i que aquesta situació és fruit, d'una banda de la incapacitat de l'anterior govern espanyol per canalitzar les aspiracions dels líders catalans i trobar compromisos i, de l'altra, de la fugida cap endavant

en la desobediència per part dels líders independentistes.

Sandrine Morel Une nouvelle étape, pleine d'incertitudes, s'ouvre en Catalogne sur fond de précampagne électorale

La periodista del diari Le Monde analitza les conseqüències de la sentència del Tribunal Suprem en termes de política general espanyola, contraposant l'actitud i les estraègies dels dos principals partits espanyols. D'una banda destaca que el PSOE reivindica que contràriament a l'antic govern de Mariano Rajoy que no va saber gestionar la situació, fins al punt que tot ha acabat als tribunals, ells han demostrat al llarg dels darrers mesos una altra manera de fer les coses. Des del govern de Pedro Sánchez s'afirma que dins del marc de la Constitució i la llei, és possible el diàleg per trobar una sortida a la crisi però que els independentistes han de fer autocrítica. En canvi, el Partit Popular és partidari de més duresa, de canviar la llei per "evitar la propaganda independentista a les televisions i ràdios públiques regionals", de "reforçar el cos d'inspectors d'educació per evitar l'adoctrinament dels alumnes" i de prohibir l'indult per als condemnats per sedició i rebel·lió, així com la reducció de les condemnes. A parer de l'autora, també és una forma de no deixar que l'extrema dreta nacionalista de Vox recuperi els fruits de la ira provocada a Espanya per la represa del malestar a Catalunya.

Stéphane Pelletier L'Espagne, un Etat-nation en crise

L'autor subratlla des de les pàgines del diari francès Libération que el proper govern espanyol que sorgeixi de les eleccions del 10N tindrà com a una de les tasques principals la de repensar la política de construcció nacional d'un Estat-nació espanyol en crisi. En efecte, argumenta que de la repressió i de la negació del diàleg no pot néixer res de positiu i que, de no canviar d'estratègia, Espanya podria perdre definitivament Catalunya.

Anthony Cortes Catalogne : comment s'organisent les protestataires indépendantistes

Aquest article de la revista francesa Marianne analitza el paper de les xarxes socials en l'organització de les protestes després de la condemna dels líders independentistes catalans i repassa el paper jugat per Tsunami Democràtic i els CDR, els quals utilitzen mètodes i estratègies directament inspirats de la revolta de Hong Kong que multipliquen els efectes mobilitzadors de les seves accions.

François Musseau En Catalogne, une structure cachée derrière la révolte

En aquesta article el diari francès Libération destaca l'estratègia posada en marxa pels moviments de base de l'independentisme català per protestar contra la sentència del

Tribunal Suprem i esquivar la repressió de l'Estat espanyol mitjançant l'ús de les xarxes socials i d'aplicacions telemàtiques privades i anònimes. Després d'entrevistar diferents representants dels moviments independentista conclou que aquesta és l'única manera d'escapar a les persecucions policials de l'Estat espanyol: actuar per sorpresa, solidàriament i seguint els preceptes de la desobediència activa i pacífica.

Premsa en portuguès

Manifest de suport de 200 intel·lectuals portuguesos Contra a judicialização da política

Els signataris d'aquest manifest reiteren que el problema català és de caràcter eminentment polític i, per tant, requereix solucions polítiques i no judicials, per la qual cosa insten a decretar l'amnistia immediata dels líders polítics i associatius catalans empresonats i a eliminar els càrrecs que pesen contra tots els ciutadans catalans que van participar en l'organització del referèndum d'octubre de 2017. També insten els polítics espanyols i catalans a trobar una solució política, de manera que els ciutadans de Catalunya puguin, en condicions d'igualtat d'oportunitats i d'equitat processal, votar lliurement sobre el seu destí polític. També insten les autoritats portugueses i europees a posicionar-se respecte de la deterioració de la democràcia i dels drets polítics fonamentals que s'està produint a Espanya i Catalunya. D'entre els signataris destaquen el sociòleg Boaventura Sousa Santos; Catarina Martins, diputada i coordinadora del Bloco de Esquerda; Francisco Louçã, economista i ex diputat; José Eduardo Agualusa, escritor angolès; Luaty Beirão, cantant i activista pro drets humans d'Angola; i Marisa Matias, eurodiputada del Bloco de Esquerda.

João de Almeida Dias O que é preciso para a Catalunha e Madrid se sentarem a falar?

Des de Portugal, el diari Observador advoca per recomanar nou lideratges a Catalunya i a Espanya, que ambdós bàndols facin algunes concessions i tinguin prou generositat per estar disposats a perdre una guerra per tal de guanyar la pau. Inssiteix en que és necessari deixar expressar-se les veus que recomanen moderació a fi i efecte de tendir ponts entre les parts enfrontades i per donar sentit al caos que actualment domina a l'Estat espanyol.

Daniel Oliveira Quem resolve crises constitucionais não são os juízes, são os políticos

Aquest influent periodista del diari portuguès Expresso subratlla que la sentència del Tribunal Suprem castiga un delicte –el de sedició- que no existeix a Portugal i en moltes democràcies. Apunta que tots els condemnats van actuar en l'exercici dels seus càrrecs, representant la voluntat expressa dels que els van elegir i que, per consegüent, la condemna s'estén, des d'un punt de vista polític, a la meitat dels catalans. Afirma que els

polítics espanyols han d'assumir d'una vegada que el règim centralista heretat del franquisme no correspon a la realitat política i cultural d'Espanya. Conclou insistint en que aquesta sentència retarda i dificulta la resolució del problema i obre la porta a una espiral d'irracionalitat i fanatisme.

Manuel Carvalho A Catalunha à espera de uma solução política

L'editorial del diari portuguès Público destaca que la sentència del Tribunal Suprem obre una discussió crucial per al futur del conflicte on les opcions es debaten entre mantenir un càstig injust susceptible de crear màrtirs i instigar una radicalització del moviment independentista i un possible indult als condemnats que permeti curar les ferides i obrir una via de diàleg. Considera que creure en l'empresonament i la repressió i no apostar per solucions polítiques condemnaria l'Estat a repetir errors del passat. En efecte, ja se sap què passa quan la política no pot trobar solucions a casos d'aquesta gravetat: l'extremisme guanya poder i l'acció violenta es converteix en l'únic camí possible per a molta gent. Després de la concatenació d'errors que van des del rebuig al nou estatut d'autonomia de Catalanya fins a l'ús excessiu de la força per suprimir una protesta il·legal però pacífica, Espanya tindria molt a guanyar si fos capaç de calmar les pulsions punitives contra Catalunya i obrir el camí cap a una solució pacífica.